

'Een adembenemende avonturenthriller en een ambitieuze poging tot het creëren van een mythische held.'

- THE WASHINGTON POST

DEON MEYER

PROTEUS

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Tobela 'Tiny' Mpayipheli, een reus van bijna twee meter en voormalig huurmoordenaar voor de regering, leidt tegenwoordig een rustig familieleven. Wanneer de dochter van een vroegere vriend zijn hulp inroept, ziet hij zich genoodzaakt een oude belofte in te lossen en zijn vredige bestaan met vriendin en zoontje tijdelijk op te geven. Tobela heeft 72 uur de tijd om zijn vriend van een wisse dood te redden door een pakje naar Zambia te brengen...

'Meyer slaagt erin ons de ziel van een continent te laten zien.' – *The Washington Post*

Over de auteur

Deon Meyer is de bestsellerauteur van negen misdaadthrillers die zich in Zuid-Afrika afspelen. Voor hij zich fulltime aan het schrijven wijdde, werkte hij onder meer als verslaggever, persvoorlichter, creative director en internetstrategist. Zijn boeken hebben vele internationale prijzen ontvangen en zijn in 25 talen vertaald. *13 uur* werd in 2012 door *VN's Detective & Thrillergids* uitgeroepen tot 'thriller van het jaar'.

Van dezelfde auteur

Duivelspiek
Feniks
13 uur
Onzichtbaar
7 dagen
Spoor
Orion
Cobra

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Deon Meyer

Proteus

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Heart of the Hunter

© 2002 Deon Meyer

First published in South Africa in Afrikaans by Human & Rousseau as *Proteus*

First published in Great Britain in English by Hodder & Stoughton in 2003 as *Heart of the Hunter*

First published in Holland in Dutch by De Fontein in 2005

Vertaling

Jacqueline Caenberghs

Vertaling voorwoord

Elisabeth van Borselen

Omslagbeeld

© Shutterstock/Travel Stock

Omslagontwerp

Buro Blikgoed

© 2021 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0602 2

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Anita

Voorwoord

Hoe ik tot het schrijven van *Proteus* ben gekomen

Het schrijven van een boek lijkt wel wat op een ontdekkingsreis. Het lijkt op het verkennen van een continent dat amper in kaart is gebracht. En een van mijn boeiendste reizen was dit boek: *Proteus*.

De belangrijkste reden hiervoor is de hoofdpersoon: Thobela Mpaypheli.

Kijk, ik ben een blanke Zuid-Afrikaan. Ik spreek Afrikaans, een van de elf officiële talen van mijn land. Thobela is een zwarte man van de Xhosa-stam en hij spreekt Xhosa. We zijn ongeveer even oud, maar we groeiden op in verschillende delen van het land. Ook werden we beïnvloed door zeer verschillende culturen en politieke overtuigingen. En er zijn meer verschillen tussen ons.

Toen ik begon aan het schrijven van dit boek, was ik mij zeer bewust van de verschillen. De verantwoordelijkheid om een zo waarheidsgetrouw personage neer te zetten woog zwaar op mij. Dus ik deed voor *Proteus* meer onderzoek dan voor mijn andere boeken. Ik bestudeerde de geschiedenis en cultuur van de Xhosa's, en ik bezocht het gebied van de Xhosa's in de Oost-Kaap-provincie. Ik had uitgebreide gesprekken met een aantal Xhosa-vrienden en ik sprak met iedere Xhosa-landgenoot die ik tegenkwam, zoals obers, zakenmensen, taxichauffeurs en medereizigers.

Daarna begon ik met schrijven. Dat kostte me heel veel

moeite. Ik dacht lang na over elke karaktereigenschap, elk dialoog en elke handeling van Thobela. Het werd zelfs zo erg dat ik er na zo'n vijftig pagina's mee wilde stoppen.

Dus ik besloot om een paar dagen niet te schrijven en na te denken waarom het zo'n strijd was. Het kostte me behoorlijk wat tijd om daar achter te komen. Uiteindelijk besepte ik dat er heel veel verschillen waren tussen Thobela en mij. Misschien moest ik eens op zoek gaan naar de overeenkomsten?

Ik kwam er al snel achter dat we veel gemeenschappelijk hadden. We houden allebei zielsveel van ons land. We delen veel van dezelfde waarden, houden van onze familie en hebben een hekel aan onrecht.

Het was vreemd dat deze ontdekking alles veranderde. Mijn angst verdween, het schrijven begon soepel te lopen en ik werkte met veel plezier verder aan het boek. Door dit alles heb ik een van de beste levenslessen geleerd: richt je niet op wat mensen verdeelt en concentreer je niet op de verschillen. Zorg ervoor dat je iets gemeenschappelijks vindt, herken de overeenkomsten en gemeenschappelijke ideeën. Het verandert voor altijd hoe je met anderen omgaat.

Ik vind het erg leuk en een voorrecht om dit boek aan jullie – de lezers – aan te bieden. Ik hoop dat jullie net zoveel plezier hebben tijdens het lezen als ik had tijdens het schrijven ervan.

November 2014,

Deon Meyer

1984

Hij staat achter de Amerikaan. Staat haast tegen hem aan gedrukt in het gedrang van de metro. Zijn gedachten zijn ver weg op een plaats langs de kust van Ciskei¹ waar reusachtige golven bulderend opspatten.

Hij denkt aan de rotspunt vanwaar hij kan zitten kijken naar de golven die in het gelid uit de Indische Oceaan komen aan marcheren, vol ontzag voor hun reis, de lange, eenzame afstand die ze afleggen om zich te pletter te storten op de rotsen van het zwarte continent.

Tussen de reeksen witte schuimkoppen door heerst even een volmaakte stilte, seconden van volledige rust. Zo stil dat hij de stemmen van zijn voorouders kan horen – Phalo en Rharhabe, Ngqika en Maqoma, de grote Xhosa-leiders, zijn stamboom, zijn herkomst, zijn toevluchtsoord.

Hij weet dat hij daarheen zal gaan als zijn tijd komt, als hij de lange kling zal voelen en het leven uit hem wegsijpelt. Hij zal terugkeren naar die ogenblikken tussen de klankexplosies.

Hij komt tot zichzelf, traag, bijna behoedzaam. Hij ziet dat ze nog maar minuten verwijderd zijn van het metrostation Saint-Michel. Hij buigt zich voorover naar het oor van de Amerikaan, zijn lippen dichtbij, zoals die van een minnaar.

‘Weet jij waar je heen gaat als je sterft?’ vraagt hij met een stem als een basviool, het Engels zwaar beladen met een Afrikaans accent.

De nekspieren van de vijand verstijven, de brede schouders buigen naar voren.

Hij wacht, kalm, tot de man zich omdraait in de overvolle wagon. Hij wacht om de ogen te zien. Dit is het ogenblik waar hij naar smacht, deze confrontatie, het werpen van de strijdbijl. Dit is zijn roeping, zijn instinct, zijn bestemming; hij is een krijger van de vlakten van Afrika, elke zenuw en elke spier verstrengeld en verweven voor dit moment. Zijn hartslag versnelt, het sap van de oorlog begint te stromen, de waanzin bruist door zijn bloed.

Eerst keert het lichaam zich om, ongehaast, vervolgens het hoofd, dan de ogen. Hij ziet er een havik in, een roofdier, geen spoor van angst, de man heeft zelfvertrouwen, is zelfs geamuseerd, zijn dunne lippen krullen lichtjes, op enkele centimeters van elkaar, in een vreemdsoortige intimiteit.

‘Weet je het?’

Alleen maar starende ogen.

‘Want straks is het zover, Dorffling.’ Hij spreekt de naam minachtend uit, als een finale oorlogsverklaring die zegt dat hij zijn vijand kent, de opdracht heeft aangenomen, het dossier heeft bestudeerd en in zijn geheugen opgeslagen.

Hij ziet geen reactie in de afwachtende blik. De metro remt af en stopt bij de halte Saint-Michel. ‘Hier stappen wij uit,’ zegt hij. De Amerikaan knikt en klimt, met hem op zijn hiel, de trappen op naar de drukke zomernacht in het Quartier Latin. Plots zet Dorffling het op een lopen naar de Boulevard Saint-Michel, in de richting van de Sorbonne. Hij weet dat de prooi vertrouwd territorium opzoekt. Dorfflings schuilplaats bevindt zich daar, net om de hoek van het Place du Panthéon, een arsenaal van lemmeten en wurgkoorden en vuurwapens. Maar een vlucht had hij niet verwacht; hij dacht dat het ego te groot zou zijn. Zijn respect voor de ex-marinier, tegenwoordig een CIA-moordenaar, neemt toe.

Zijn eigen lichaam reageert en de ingehouden adrenaline

ontploft, lange benen sturen het grote lijf ritmisch naar voren, tien, twaalf passen achter de vluchtende aan. Parijse mensen draaien het hoofd om. Blanke man achtervolgd door zwarte man. Een racistische angst laait op in hun ogen.

De Amerikaan spurt plots de Rue des Ecoles in, slaat rechts af naar de Rue Saint-Jacques. Het geluid van hun voetstappen weerkaatst tegen de muren van de universiteit. Ze ligt er verlaten bij omdat de studenten in augustus vakantie hebben. De eeuwenoude gebouwen zijn sombere toeschouwers, de nachtschaduwen diep.

Met lange, secure passen haalt hij Dorffling in, hij duwt hem omver met zijn schouder. De Amerikaan valt geluidloos op de stoep, komt in een vloeiende beweging weer overeind, voorovergebogen, gereed.

Hij reikt over zijn schouder en pakt de korte spies uit de schede op zijn rug. Kort handvat, lange kling.

‘*Mayibuye*,’ zegt hij zacht. De vrijheidskreet van de townships.

‘Wat voor een klotetaal is dat, neger?’ Schorre, toonloze stem.

‘Xhosa,’ zegt hij en hij laat zijn tong klikken. De muren kaatsen de scherpe klank terug. Dorffling beweegt, behendig, jaren van oefening zichtbaar in elke verplaatsing van zijn voeten. Hij zoekt, berekent, meet, om en om, de kleiner wordende cirkels van de ritmische dodendans. De aanval, bliksemsnel. Maar voor de knie hem in zijn buik kan treffen ligt zijn arm om de nek van de Amerikaan en snijdt de lange, dunne kling door het borstbeen. Hij houdt hem strak tegen zich aan terwijl de lichtblauwe ogen in de zijne kijken.

‘*Am-sing-gelli?*’ zegt de marinier.

‘*Umzingeli*,’ knikt hij, zachtjes, beleefd de uitspraak verbeterend. Hij heeft respect voor het proces van de dood. Voor de afwezigheid van smeekbeden. Voor de stille aanvaarding. Hij ziet het leven uit de ogen wegvloeien, de teint verbleken. De

hartslag wordt steeds langzamer, de ademhaling is hortend, stotend, dan stil.

Hij laat de man zakken, voelt de stevige, harde rugspieren verslappen, legt hem zachtjes neer.

‘Waar ga jij heen? Weet je dat?’

Hij veegt de spies schoon aan het T-shirt van de man en schuift hem langzaam terug in de schede.

Dan draait hij zich om.

Maart

1

Transcriptie van het verhoor van Ismail Mohammed door A.J.M. Williams, 17 maart, 17.52 uur, kantoren van de Zuid-Afrikaanse politie, Tuinen, Kaapstad.

W: U wilde iemand van de geheime dienst spreken?

M: Ben jij zo iemand?

W: Ja, meneer Mohammed.

M: Hoe weet ik dat zeker?

W: U hebt mijn woord.

M: Niet goed genoeg.

W: Wat zou goed genoeg zijn voor u, meneer Mohammed?

M: Heb je identificatie?

W: U kunt dit bekijken als u wilt.

M: Ministerie van Defensie?

W: Meneer Mohammed, ik vertegenwoordig een nationale inlichtingendienst.

M: NIA?

W: Nee.

M: De geheime dienst?

W: Nee.

M: Welke dan?

W: De enige die telt.

M: De militaire inlichtingendienst?

W: Ik geloof dat het hier om een misverstand gaat, meneer Mohammed. Ik kreeg een boodschap dat u in een lastig parket zit en u uw positie wenst te verbeteren door bepaalde informatie te verstrekken. Klopt dat?

(Onhoorbaar)

W: Meneer Mohammed?

M: Ja?

W: Klopt dat?

M: Ja.

W: U hebt aan de politie verklaard dat u de informatie uitsluitend aan iemand van de geheime dienst wilt verstrekken?

M: Ja.

W: Dan kunt u dit nu doen.

M: Hoe weet ik of ze ons niet afluisteren?

W: Volgens de wet inzake Strafrechterlijke Procedures moet de politie u waarschuwen als het gesprek wordt opgenomen.

M: Ha!

W: Meneer Mohammed, is er iets wat u me wilt vertellen?

M: Ik vraag immuniteit.

W: O?

M: En gewaarborgde geheimhouding.

W: U wilt niet dat Pagad weet dat u gepraat hebt.

M: Ik ben geen lid van Pagad.

W: Bent u lid van Moslims Against Illegitimate Leaders?

M: Illegal Leaders.

W: Bent u lid van MAIL?

M: Ik wil immuniteit.

W: Bent u lid van Qibla?

(Onhoorbaar)

W: Ik kan proberen namens u te onderhandelen, meneer Mohammed, maar ik kan niets beloven. Ik heb gehoord dat uw zaak waterdicht is. Als uw informatie waardevol blijkt te zijn, kan ik alleen maar beloven dat ik mijn best zal doen...

M: Ik wil een garantie.

W: Dan groet ik u, meneer Mohammed. Het beste in de rechtbank.

M: Geef me alleen...

W: Ik roep de rechercheurs.

M: Wacht...

W: Tot ziens, meneer Mohammed.

M: Inkululeko.

W: Sorry?

M: Inkululeko.

W: Inkululeko?

M: Hij bestaat.

W: Ik weet niet waar u het over hebt.

M: Waarom ga je dan weer zitten?

Oktober

2

Op een windstille oktobermiddag in het begin van de Kaapse zomer steekt een jongeman zijn hoofd uit een minibustaxi, wijst met een spottende vinger naar Tobela Mpayipheli en lacht hem met brede, witte tanden uit.

Hij weet waarom. Hij heeft zijn spiegelbeeld vaak genoeg in de winkelruiten weerkaatst gezien: een lange, zwaargebouwde, zwarte man op een minuscule Honda Benly waarvan de 200 cc dapper maar weinig efficiënt sputteren onder zijn gewicht. Zijn knieën komen tot bij de handvatten, zijn lange armen vormen scherpe hoeken, de veiligheidshelm lijkt overdadig.

Hij is een soort spektakel. Een visuele grap.

De eerste weken schaamde hij zich voor zijn voorkomen en zijn onhandigheid. Hij moest ook nog leren rijden met het ding, naar het werk of naar huis, elke ochtend en elke middag tussen het verkeer in de spitsuren op de N2, onbeholpen en onzeker. Maar mettertijd kreeg hij de kunst onder de knie, leerde hij de vrachtwagens, pick-ups, terreinwagens en bussen te ontwijken, in de ruimtes tussen de auto's te glippen, leerde hij de zielige paardenkracht in zijn voordeel om te buigen en daarna konden de spottende wijsvingers hem niet langer deren.

En toen begon hij er plezier in te krijgen: terwijl zij gefrustreerd vastzaten in het volledig klemgereden verkeer, zoefde hij op zijn Benly tussen hen door, in de lange valleien die zich openden tussen de rijen auto's.

Op weg uit Kaapstad naar Guguletu in het oosten. En naar Miriam Nzululwazi.

En naar Pakamile, die op de hoek van de straat op hem staat te wachten en die de laatste dertig meter tot bij de oprit naast de bromfiets rent, zwijgend, met al de concentratie van zijn zeven jaar op het gezicht met de grote ogen, even ernstig als zijn moeder. Hij zal geduldig wachten tot de volwassene zijn helm afzet en zijn tinnen trommeltje pakt, met zijn grote hand over het hoofd van de jongen aait en 'Goedemiddag, Pakamile' zegt.

Dan straalt het kind en slaat het zijn armpjes om hem heen, elke dag weer een magisch moment. En dan loopt hij naar binnen, naar Miriam, die al bezig is te koken, te wassen of te poetsen. De lange, slanke, sterke, mooie vrouw kust hem en vraagt hoe zijn dag is geweest.

Het kind zal geduldig wachten tot hij klaar is met praten en zich heeft omgekleed, tot hij de magische woorden uitspreekt: 'Kom, we gaan boeren.'

Hij en Pakamile lopen dan naar de achtertuin om de groei van de afgelopen dag te bestuderen en te bespreken. De zoete maïs die al kolven maakt, de sperzieboontjes ('*Lazy housewife*, is dat een steek onder water?' had Miriam gevraagd), de worteltjes, de pompoenen, de witte walnoten en de watermeloenen die zich door de bedden slingeren. Ze zullen een wortel uittrekken om te kijken of hij al goed is. 'Nog te klein.' Pakamile zal hem later afspoelen en aan zijn moeder tonen voor hij de rauwe, glanzende, oranje peen oppeuzelt. Ze zullen kijken of ze insecten zien, de bladeren bestuderen op schimmels en ziekten. Hij zal het woord voeren en Pakamile zal ernstig knikken en met grote ogen de kennis opdrinken.

'Het kind is dol op je,' heeft ze al meer dan eens gezegd.

Dat weet hij wel. En hij is dol op het kind. Op haar. Op allebei.

Maar eerst moet hij door de hindernissen van de spitsuren

heen navigeren tussen de kamikazetaxi's, de opdringerige wagens met vierwielaandrijving, de bussen die dieseluitlet-gassen ophoesten, de pijlsnelle Audi's van de yuppies die van rijbaan verwisselen zonder in hun achteruitkijkspiegel te kijken, de gewonde, roestige *bakkies*, de pick-ups van de townships.

Eerst naar de Pick 'n Pay om een schimmelbestrijdingsmiddel te kopen voor de witte walnoten.

En dan naar huis.

De directeur glimlacht. Janina Mentz heeft hem nog nooit zonder een glimlach gezien.

'Wat voor problemen?'

'Johnny Kleintjes, meneer, maar het is beter als u zelf luistert.' Ze zet de laptop op zijn bureau.

'Ga zitten, Janina.' Nog steeds die glimlach, innemend, hartelijk, zijn ogen vriendelijk alsof hij naar zijn lievelingsdochter kijkt. Hij is zo klein, denkt ze, zo klein voor een Zoeloe, en zo klein voor zo'n grote verantwoordelijkheid. Maar onberispelijk gekleed, het witte overhemd een schril contrast met zijn donkere huid, de donkergrijze stropdas een uiting van goede smaak, op een of andere manier net goed.

En als hij zo zit is het bocheltje, de kleine misvorming tussen rug en nek, haast niet te zien. Ze verplaatst de cursor op het scherm om de replay te starten.

'Johnny Kleintjes,' zegt de directeur. 'Die oude schurk.'

Ze drukt op het toetsenbord van de computer. De klank van de kleine luidsprekertjes is blikkerig.

'Is dit *Monica*?' Geen accent. Donkere stem.

'Ja?'

'De dochter van Johnny Kleintjes?'

'Ja.'

'Dan moet je nu heel goed naar me luisteren. Je pappie zit een beetje in de problemen.'

*‘Wat voor problemen?’ Ze is meteen bezorgd.
‘Laten we zeggen dat hij iets heeft beloofd en het niet kon
waarmaken.’
‘Wie bent u?’
‘Dat ga ik je niet vertellen. Maar ik heb wel een boodschap
voor je. Luister je?’
‘Ja.’
‘Het is heel belangrijk dat je dit goed begrijpt, Monica. Ben
je kalm?’
‘Ja.’ Maar haar stem verraadt het tegendeel.
Stilte, een ogenblik lang. Janina Mentz kijkt op naar de di-
recteur, ziet dat zijn ogen nog steeds rustig zijn, hij zit nog
steeds ontspannen achter de grote, nette werktafel.
‘Pappie zegt dat er een harddiskdrive in de safe van zijn
werkkamer ligt.’
Stilte.
‘Begrijp je wat ik zeg, Monica?’
‘Ja.’
‘Hij zegt dat jij de combinatie kent.’
‘Ja.’
‘Goed zo.’
‘Waar is mijn vader?’
‘Hij is hier. Bij mij. En als je niet met ons meewerkt, zullen
we hem doden.’
Haar adem stukt. ‘Ik... toe...’
‘Kalm blijven, Monica. Als je kalm blijft, kun je hem redden.’
‘Toe... Wie bent u?’
‘Een zakenman, Monica. Jouw pappie heeft me willen bedu-
velen. Nou moet jij ervoor zorgen dat het weer goed komt.’
De directeur schudt meewarig het hoofd. ‘Ai, Johnny toch,’
zegt hij.
‘Jullie vermoorden hem toch.’
‘Niet als jij meewerkt.’
‘Waarom zou ik dat geloven?’*

'Heb je een keus?'

'Nee.'

'Goed zo. Nu schieten we op. Ga nu naar de safe en pak de schijf.'

'Blijf alstublieft aan de lijn.'

'Ik blijf waar ik ben.'

Een sissend elektronisch geluid. Een of andere statische storing op de lijn.

'Wanneer heeft dit gesprek plaatsgevonden, Janina?'

'Een uur geleden, meneer.'

'Je was snel, Janina. Dat is goed.'

'Dank u, meneer, maar we hebben het aan de af luisterploeg te danken. Zij zaten erbovenop.'

'Het gesprek liep naar Monica's huis?'

'Ja, meneer.' Hij laat zich de aanspreking welgevallen. Met gratie.

'Over welke informatie denk jij dat ze het hebben, Janina?'

'Er zijn nogal wat mogelijkheden, meneer.'

De directeur glimlacht begrijpend. Er zitten rimpeltjes rond zijn ogen. Keurig. Eerbiedwaardig.

'Maar we moeten uitgaan van het ergste?'

'Ja, meneer. We moeten uitgaan van het ergste.' Ze ziet geen paniek. Alleen kalmte.

'Ik... Ik heb de schijf.'

'Prachtig. Dan hebben we nog maar één probleem, Monica.'

'Wat dan?'

'Jij bent in Kaapstad, en ik niet.'

'Ik zal hem naar je toe brengen.'

'Meen je dat?' Een gedempt lachje.

'Ja. Zeg maar waar naartoe.'

'Dat doe ik zo, lieve meid, maar je moet goed begrijpen dat ik niet eeuwig kan blijven wachten.'

'Dat begrijp ik.'

'Dat denk ik niet. Je hebt 72 uur, Monica. En het is een lange reis.'

'Waar moet ik hem heen brengen?'

'Weet je heel zeker dat je dat wilt doen?'

'Ja.'

Al weer een pauze, deze keer langer.

'Kom naar het Republican Hotel, Monica. In de lobby. Over 72 uur.'

'Het Republican Hotel?'

'In Lusaka, Monica. Lusaka in Zambia.'

Ze horen hoe haar adem stokt.

'Heb je dat?'

'Ja.'

'Niet te laat komen, Monica. En geen domme dingen doen. Hij is niet meer zo jong, weet je. Oude mannen sterven gauw.'

De verbinding is verbroken.

De directeur knikt. *'Maar dat is niet alles.'* Hij weet het.

'Ja, meneer.'

Ze tikt op het toetsenbord. Het geluid van een nummer dat wordt getypt. Een telefoon die overgaat.

'Ja?'

'Kan ik Tiny spreken?'

'Met wie spreek ik?'

'Monica.'

'Momentje.' Gedempt, alsof iemand zijn hand over de hoorn houdt. *'Een van Tiny's vriendinnetjes is op zoek naar hem.'*

Een andere stem. *'Met wie spreek ik?'*

'Monica.'

'Tiny werkt hier niet meer. Al bijna twee jaar niet meer.'

'Waar is hij nu?'

'Bel het Mother City Motorrad maar eens. In het centrum.'

'Bedankt.'

'Tiny?' vraagt de directeur.

'Dat zoeken we nog uit, meneer. Hij komt niet voor op de

prioriteitenlijst. Het nummer dat ze belde is van ene Orlando Arendse. Ook onbekend. Maar we zoeken het uit.’

‘Er is nog meer.’

Mentz knikt. Ze start het programma opnieuw.

‘*Motorrad.*’

‘*Kan ik Tiny spreken alstublieft?*’

‘*Tiny?*’

‘*Ja.*’

‘*Ik denk dat je verkeerd verbonden bent.*’

‘*Tiny Mpayipheli?*’

‘*O, Tobela. Hij is al naar huis.*’

‘*Ik heb hem dringend nodig. Waar woont hij?*’

‘*Ogenblikje.*’ Geritsel van papieren. Zacht gevloek.

‘*Hier is een nummer. Bel het maar. 555-7970.*’

‘*Hartstikke bedankt.*’ De verbinding is al verbroken.

Nieuwe oproep.

‘*Allo.*’

‘*Zou ik Tiny Mpayipheli kunnen spreken alstublieft?*’

‘*Tiny?*’

‘*Tobela?*’

‘*Hij is nog niet thuis.*’

‘*Wanneer verwacht u hem?*’

‘*Met wie spreek ik?*’

‘*Mijn naam is Monica Kleintjes. Ik... Hij kent mijn vader.*’

‘*Tobela is gewoonlijk thuis omstreeks kwart voor zes.*’

‘*Ik moet met hem praten. Het is heel dringend. Kunt u me uw adres geven? Ik moet hem zien.*’

‘*Wij wonen in Guguletu. Govan Mbekilaan 21.*’

‘*Hartelijk bedankt.*’

‘Een team is haar gevolgd en we hebben een ander team naar Guguletu gestuurd, meneer. Het huis behoort toe aan ene mevrouw Miriam Nzululwazi en ik vermoed dat zij het was, aan de telefoon. We zullen uitzoeken wat haar relatie met Mpayipheli is.’

‘Tobela Mpayipheli, ook bekend als Tiny. En wat ben je van plan, Janina?’

‘Haar schaduw meldt dat ze vertrokken is in de richting van de luchthaven. Ze zou op weg naar Guguletu kunnen zijn. Zodra we het zeker weten, meneer, zullen we haar oppakken.’

De directeur vouwt zijn kleine handjes op het glanzende tafelblad.

‘Hoe goed ken jij het werk van Worsie Visser, Janina?’

‘Niet zo goed, meneer.’

‘Ken je de uitdrukking “geef de hond wind”?’

‘Ja, meneer.’

‘Ik wil dat je wat gas terugneemt.’

‘Goed, meneer.’

‘Laten we even aanzien hoe dit verder loopt.’

Ze knikt.

‘En ik denk dat je Mazibuko moet opbellen.’

‘Meneer?’

‘Zet de RE op een vliegtuig. Een snel toestel.’

‘Maar meneer... ik heb alles al geregeld.’

‘Dat weet ik. Ik vertrouw je helemaal, Janina. Maar als je een Rolls-Royce koopt moet je hem vroeg of laat een testrit laten maken. Om te weten of hij zijn geld waard is.’

‘Maar, meneer, de Reactie-eenheid...’

Hij steekt een kleine, fijn gevormde hand op. ‘Ook als ze niets zouden doen, Janina. Ik denk dat Mazibuko het nodig heeft om af en toe buiten te komen. En je weet maar nooit.’

‘Ja, meneer.’

‘We weten waar ze met die informatie naartoe wil gaan, Janina. De bestemming is bekend. Dat schept een veilige omgeving voor de test. Een beheersbare situatie.’

‘Ja, meneer.’

‘Ze kunnen hier zijn over...’ – De directeur kijkt op zijn roestvrij stalen polshorloge – ‘... honderdveertig minuten.’

‘Ik zorg ervoor, meneer.’

‘En ik vermoed dat de controlekamer zo meteen ook aan het werk gaat?’

‘Dat was het volgende punt op mijn lijstje.’

‘Jij hebt de leiding, Janina. Ik wil op de hoogte worden gehouden, maar ik laat het verder helemaal aan jou over.’

‘Dank u wel, meneer.’ Ze wordt op de proef gesteld. Zij, haar team, Mazibuko en de Reactie-eenheid. Daar kijkt ze al lang naar uit.